

Publicerad 2015-01-18 19:30 av Jim Friberg

Den dagen Antonia kom

Det var kroniskt kallt, men ändå vår
I mitt utrymme i livet, där ingen nånsin sov
Och det kändes som år sedan jag fick en vän

Då jag trodde att regnet var allt som höll mig vid liv
Och det taktfulla marscherande som gömmer sig i det
Jag var trasig till den nivån då ensamheten var helande

Strosade med fingrar mot slitna väggar
Väntade på ett rop från världen utanför,
men kunde aldrig lyssna, för jag rökte inne

Nervöst rörde jag mig runt mig själv
Dagarna blev mörkare, men det var vår
Och jag hade inte slutat vänta på nån som förstod

Det enda som var djupare än min sorg var dina ord

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jim Friberg med Poeter.se id #44346 innehar upphovsrätten